

**RESUMS D'ALGUNS ASPECTES IMPORTANTS
D'ALEXANDRE DEULOFEU AMB ALGUNS AFEGITS PER
FACILITAR LA COMPRESIÓ. (JM MASJUAN 26-6-17)**

**I ENUNCIAT DE LA LLEI MATEMÀTICA QUE DETERMINA L'EVOLUCIÓ
DELS POBLES. SEGONS ALEXANDRE DEULOFEU**

1. Tots els pobles passen per èpoques de gran fraccionament demogràfic, alternades amb altres èpoques de gran unificació o èpoques imperialistes.
2. Les èpoques de gran fraccionament tenen una durada de sis segles i mig. Les èpoques de gran unificació tenen una durada de deu segles i mig. El segle evolutiu comprèn, doncs, disset segles.
3. Durant aquest procés evolutiu els pobles passen per fases perfectament estables per arribar, al final del cicle, a ocupar la mateixa posició que al seu començament.
4. El cicle evolutiu comprèn tots els ordres de l'activitat humana, és a dir que hem de considerar, a més d'un cicle polític, un cicle social, artístic, filosòfic i científic.
5. Tots els pobles segueixen la mateixa evolució, però aquesta queda avançada o endarrerida segons la posició geogràfica de cada país.
6. La força creadora no és la mateixa per a tots els pobles. Per a cada cicle existeix una zona de màxima intensitat creadora, i aquesta zona es va desplaçant d'un sicle al següent en el mateix sentit que el procés general. Aquest avança a Europa de l'Orient cap a l'Occident mediterrani i passa després de la Península ibèrica a la Gàl·lia, segueix a les illes Britàniques, continua a través dels pobles germànics i arriba finalment als pobles nòrdics i eslaus.
7. Els nuclis imperialistes que donen lloc a les èpoques de gran unificació política segueixen processos biològics perfectes, idèntics entre ells i amb una longevitat que dura de cinc a sis segles.
8. La transformació dels règims polítics/socials no és realitzada segons una línia constantment ascendent o descendent, sinó mitjançant avenços i retrocessos alternativament els uns més intensos que els altres, cosa que dona com a resultat una línia trencada. La resultant d'aquesta línia equival a un avenç en un sentit determinat. És el que nosaltres anomenem: "Llei dels dos passos endavant i un enrere".

II CRONOLOGIA DE L'HISTÒRIA D'ESPANYA I CATALUNYA¹

Les dues fases de l'Imperi de 550 any s'inicien després dels 650 anys de l'època del gran fraccionament demogràfic. Durant els últims 500 anys, per arribar els 1700 del cicle complet, entre en joc un altre imperi que es va convertint en hegemònic, en el cas d'Espanya l'Imperi Alemany.

REGNES DE CASTELLA I LLEÓ	COMPTES REIS DE CATALUNYA
ANTECEDENTS	
<p>(711) Invasió dels àrabs amb la derrota del rei visigot (germànics) Mahoma va donar al conjunt dels pobles àrabs una religió i consciència de la seva unitat. D'aquesta manera va iniciar la expansió fulgurant de l'Islam que aviat va conquerir d'Espanya a la Índia. (716) Espanya és un Califat de Damasc 756) Abderraman I crea el Emirat de Córdoba 929 Abderramen III crea el Califat de Córdoba. L'Alt Andalus amb e seu regnat arriba al màxim resplendor cultural àrab. Etapa del major esplendor polític i cultural de o'Alt-Andalus.</p>	<p>(720) Els sarraïns ocupen el territori català (732) Batalla de Poitiers. Els reis carolingis vencen als musulmans i van (785) Girona se sotmet a Carlemany. (801) Lluís el Piadós conquereix Barcelona als àrabs copant la Septimània</p>
FRACCIONAMENT 800	DEMOGRÀFIC. 1479
Naixement cultural i 800	plenitud creadora 1200
<i>Aristocràcia imperial o feudal</i> <i>i</i> <i>(Quatre segles)</i>	<i>progrés gradual de la classe sotmesa.</i>
La disgregació de l'imperi àrab degut principalment a les pressions dels cristians, la major part de la península ibèrica es troba en la fase de <i>l'Aristocràcia imperial</i> . Una multitud de petits regnes substitueix la unitat anterior de l'imperi àrab. Els regnes de Lleó, Astúries Navarra i Aragó constituïran	La Marca Hispànica frontera entre els àrabs i l'imperi Carolingi també es fracciona en petits comtats que es fan independents. Apareixen els comtats de Rosselló, Ampúries, Girona, Ausona, Urgell, Barcelona etc. El comtat de Barcelona assumeix finalment l'hegemonia. Ens trobem en el període de

¹ Fonts: Wikipedia:cultura general.net.

Vivens Vives, J. i altres; Historia Universal. --Llibre de text per Batxillerat--. Barcelona, Ed. Vicens Vives.
 Espar Ticó, J. Amorós Pla, J., Roca Rosell, F. (2003) Barcelona, Associació Conèixer Catalunya I Rosa Sensat.

<p>petits estats que es multiplicaran a partir que la reconquesta cristiana vagi avançant.</p>	<p>la baixa edat mitjana de caràcter feudal prioritàriament rural, que Deulofeu el qualifica com <i>l'AristocrROSASENSATàcia feudal</i>.</p>
<p>722 Don Pelayo, noble Hispano visigot inicia la reconquesta amb la batalla de Covadonga on derrota els musulmans i crea el que serà el Regne d'Astúries que a més de la província actual ocupava una bona part de la cornisa cantàbrica. . .</p>	<p>878-897 Guifré el Pilós comte de BCN inicia la dinastia hereditària catalana. Creació de monestirs com Cuixà, Ripoll, Cardona.... 929 Fortificacions. Colonització del Penedès i l'Anoia pels cristians.</p>
<p>886-910. Alfonso III va ocupar la zona entre la Serralada Cantàbrica i la vall del Duero, ampliant el regne d'Astúries. <i>La construcció de castells i la fundació de molts monestir va generar un període de renaixement del món cristià, Els mossàrabs també hi van contribuir amb les esglésies de Sant Miguel de la Escalada a Leon, San Cebrián de Mazote (Valladolid) Santa Maria de Lebeña (Santander)etc</i></p> <hr/> <p>914-924 Ordoni II Crea el Regne de Lleó annexionant el regne d'Astúries i repoblant el territori castellà amb població de diferències procedències que fugien dels Àrabs</p> <hr/> <p>RRamiro II 931-950 Va contenir els musulmans en les batalles de Simancas i Alhandega.</p>	<p>.947-992 Regnat de Borrell II net de Guifré, que atorga la carta de poblament a Cardona 971-1046 Abat Oliva fill del comte de Cerdanya i Besalú. 988 L'imperi Carolingi s'extingeix. Borrell II actua com independent davant de la nova dinastia franca. <i>Sant Pere de Tarrassa, Sant Fèlix de Pedret, són preromàniques d'estil Mossàrab., ..</i></p>
<p>931-970 Fernan González, comte en el temps de Ramiro II, va reunir territoris separats i va aconseguir que tinguessin prou autonomia com perquè poguessin ser hereditaris, El comtat de Castilla té els seus orígens com una petita regió fronterera en les fonts de l'Ebre i el Pisuerga, es va dir així pel nombre de castells que tenia, va nèixer dintre el regne de Lleó. .</p>	<p>992-1017 Regnat de Ramon Borrell I. <i>Origen i expansió del Romànic</i> <i>1001 Construcció de Sant Martí del Canigó.</i></p>
<p>1032-1065 Fernando I primer rei de Castella i Lleó però derrotar el seu cunyat Bermudo III de Lleó i a través de guerres va fer recular els àrabs més cap al sud.</p> <hr/> <p>1072-1109 Alfons VI Va tornar a reunir Castella i Lleó que el seu pare va separar abans de morir. Conquistà Toledo i fa témer la fi dels Musulmans, els quals criden en el seu ajut els almoràvits del nord d'Africà, els quals conquereixen els regnes de Taifes. La brutal ocupació fa que als propis</p>	<p>1017-1023 Regència de la comtessa Ermesenda. La primera dona amb càrrec públic de la dinastia catalana. Persona molt influent, germana del Bisbe de Girona i amiga de l'Abat Oliva.</p> <hr/> <p>1018-1034 Regnat Berenguer Ramón I 1022 Consagració de Sant Pere de Roda 1027 Inici de les Assemblees de Pau i</p>

<p>andalusís es rebelin contra els almoràvits. Que van derrotar a les tropes castellano-leoneses a Sagrajas i Uclés, però no van eliminar la reststència cristiana. L'afabliment dels almoràvits en el nord d'Àfrica fa que decaigui l'Al Andalus. El Cid va conquerir València..</p> <hr/> <p>Doña Urraca filla d'Alfons VI es va casar amb Alfons VII el Batallador que es va proclamar l'Emperador i va conquerir Almeria el 1147. Abans de morir va repartir el regne entre els seus dos fills, donant a Sancho Castella i a Fernado León.</p>	<p>treva a Toluges.</p> <hr/> <p>1035-1076 Regnat Ramon Berenguer I 1059 Revoltes de la noblesa contra el poder feudal</p> <hr/> <p>1076-1082 Regnat Ramon Berenguer II Cap d'Estopes que mor assassinat 1076-1097 Regnat Berenguer Ramon II El fratricida,</p>
<p>1139 Portugal independent de Castella-Lleó.</p> <p><i>Son notables d'aquesta època, com exemple, les esglésies romàniques i les escultures de Santo Domingo de Silos, San Isidoro de León, San Pedro el Viejo de Huesca, San Juan de la Peña, el Portic de la Glòria de Santiago de Compostela que ja mostrava la taransició al gòtic.</i></p>	<p>1097-1131 Regnat Ramon Berenguer III el gran,.. Va reafirmà la jerarquia del Comtat de Barcelona. La unió matrimonial amb Dolça de Provença per sobre dels comptats històrics catalans iniciant la expansió ultrapirenàica de Catalunya. 1118 Conquesta de Tarragona a serraïns</p>
<p>1158—1214 Alfonso VIII Rei de Castella 1147-1212 Imperi Almohade El almohades vencen a Alfonso VIII en Alarcos. Finalment ajudat pels reis d'Aragó i de Navarra vencen als Almohades en la batalla de Las Navas de Tolosa.(1212), que va ser decisiva de cara la lluita contra l'Islam. Al seu torn a Lleó el rei Ferran i el seu Fill Alfons IX van conquerir Extremadura</p>	<p>1137 Ramir I rei d'Aragó cedeix a Ramon Berenguer IV comte de BCN la sobirania del seu reialme a partir d'enllaç matrimonial amb la seva filla petita Peronella. Esdevé Príncep d'Aragó 1148 Conquesta Tortosa als serraïms i l'any següent Lleida, Fraga i Mequinença</p> <hr/> <p>1162-1196.Regnat d'Alfons I el Cast fill de Ramon Berenguer IV que esdevindrà comte de Barcelona i Rei d'Aragó</p>
<p style="text-align: center;">1200 Regim</p> <p>1200-1325 Aristocràcia de la Riquesa i</p> <p>En aquest temps s'havia consolidat la burgesia urbana, l'expansió comercial d'occident..</p>	<p>1479 Corporatiu 1325-1479 Democràcia de les ciutats</p> <p>També la transformació agrícola i ramadera, tot plegat va facilitar el creixement de la població.</p>
<p>1217-1252 Fernando II Rei de Castella Unió definitiva de Castella i Lleó. Era cunyat de Jaume I del Principat. Amdós van donar un fort impuls a la reconquesta.</p>	<p>1276-1285 Pere II, el Gran 1281 Construcció de les Drassanes de Barcelona 1282 Comquesta de Sicília</p>

Va conquerir Córdoba, Jaén, Sevilla, i el seu fill Alfons va conquerir Múrcia. Ferran II de Castella i Jaume I d'Aragó/Catalunya van fixar les fronteres entre els dos regnes

1252-1284 Alfonso X el sabio

Monarca brillant per la cultura medieval.
Aquest rei va tenir d'enfrontar-se amb una noblesa ambiciosa que debilita la seva obra reconqueridora. Aspirava a ser emperador però va acabar menystingut per la població..

Llibro del saber de astronomía, Las cántigas, Grand e general historia, Fuero Real (compilacions legislatives, Siete Partidas,

1284-1295 Sancho IV Rei de Castilla

Conquesta de Tarifa. S'inicia la pressió castellana per al control de l'estret. Va luitar contra Pere III d'Aragò que defensava els *Infants de La Cerda*, discutint l'herència que va fer rei Sancho IV.

El Rei Jaume II d'Aragó va col·laborar amb Sancho IV per conquerir Tarifa, **1295-1312 Fernando IV Rei de Castilla**
La seva mare Maria de Molina va ser regent amb enteresa i tacte polític. Duran aquest regnat, Guzman el Bueno va conquerir Gibraltar, tot i que és tornar a perdre més tard.

1312-1350 Alfonso XI Rei de Castilla

1337-1453 La Guerra dels 100 anys entre les potències europees va generar situacions de caos.

La seva àvia Maria de Molina també fou regenta amb èxit.

Al arribar a Rei va subjectar els Nobles i d'acord amb els aragonesos va renovar la lluita contra els àrabs. El 1340 els va derrotar en la batalla del *Salado* davant de Tarifa i també va conquerir Algeciras. Ma morir assetjant Gibraltar per mor de la Pesta negra.

1340 Castellans, Catalans, Genovesos conquereixen l'estret de Gibraltar,

d'extraordinari interès per fer difícil l'entrada dels àrabs en la victòria del riu Salado. Algecires caurà el 1344. La Reconquesta no s'ha acabat però l'era de

1283 Les Corts Generals reunides a BCN decideixen fer-ho anualment

El Rei fixa els pagesos a les terres per evitar la fugida a les terres dels reis.

Mantingut per els seus successors provoca

1285 Derrota de l'exèrcit francès al coll de Panissars (el Portús) per les tropes de Pere II

1285-1291 Alfons II, el franc

Joan II de Mallorca rendeix la ciutat de Mallorca a Alfons II. Roger de Llúria es va venjar de les tropes enemigues de Catalunya destruint ciutats com Serhinan

1291-1323 Jaume II el Just

Conquesta de Sardenya Expedició Almogàver a Constantinoble. També va tornar les illes al rei Jaume II de Mallorca. Recupera la Vall d'Aran el 1313 després d'un referèndum popular.

Construcció de la Capella de Santa Àgata al Palau Reial de BCN

1310 Inici del Claustre de la Seu de Lleida,

1311 Es funden els Ducats d'Atenes i Neopàtria a Grècia.

1323 Conquesta de Sardenya. Crònica de Ramon Muntaner

1326 Fundació del Monestir de Santa Maria de Pedralbes per la Reina Elisenda de Moncada

1327-1336 Alfons III, el Benigne

1329-1393 Construcció de Santa Maria del Mar. (Explendor del Gòtic).

1333 "Lo mal any primer" Fam i inici de la crisi demogràfica.

Corts a Montblanch

1336- 1387 Regnat de Pere III, el cerimoniós.

Intent no reeixit de reduir les diferències

<p>les invasions sí. <i>Amb el desenvolupament de les ciutats es va produir la transició del romànic al gòtic gràcies a les aportacions dels monjos del Císter, els quals cercant una certa austeritat van contribuir a imposar la bòveda creuaria, els arcs punxaguts a les portes i les finestres obertes gràcies a l'ampliació dels contraforts exteriors. Com exemple la catedral d'Avila, (s.XII), Burgos, Toledo i León (s XIII), Sevilla, Salamanca i Segovia (s.XV)</i></p>	<p>en el govern de Barcelona establint sis conselleries formades per ciutadans honorats, mercaders i menestrals. Construcció del Palau Reial Major. Saló del Tinell (inici gòtic) 1346 Pintures de Ferrer Bassa al monestir de Pedralbes. 1346 Primera pedra de la Catedral de Tortosa. 1348 La pesta negra derma la població. S'inicia un període de decadència en la costa mediterrània, degut al cercle viciós pesta-decadència demogràfica. 1356 Ampliació de les muralles de Barcelona. Guerra contra Castella. 1362 Creació de la Diputació del General 1370 Llibre del Consolat del Mar. Primer codi dels usos marítims mercantils a Europa. 1372, Construcció del Saló de Cent de la Casa de la Ciutat a BCN. El rei va intentar la igualació del poder dels tres estrats en el govern de Barcelona, però el seu fill Joan I ho va revocar. 1380 Ampliació dels edificis antics de la Lotja de BCN amb la gran Sala Gòtica acabada el 1392. Les catedrals gòtiques de Tarragona i Lleida (s.XII) Les catedrals de Barcelona, Girona, Palma de Mallorca (s. XIII)</p>
<p>1350-1369 Pere I el Cruel va vèncer a Enric de Trastàmara, germà de Pere I, va participar en lluites fraticides, les quals es van acabar quan Pere I va ser assassinat pel seu germà. en la Batalla de Montiel.</p> <hr/> <p>1369-1379 Enrique II de Trastàmara Rei. Germà de Pere I al qui va assassinar a Montiel, La dinastia dels Trastàmara regnen a Castella. Els nobles estaven en contra del poder dels Reis i l'hi feren la vida impossible. La reconquesta es va limitar a petites lluites fronteres. Més aviat intentava seduir possibles amics per mantenir el seu regnat</p>	<p>1387-1396 Joan I el Caçador 1387 Relació amb els papes d'Avinyó, majoritàriament nascuts al Llenguadoc, protagonistes del Cisma d'Occident a l'Església Catòlica, Fou un regnat brillant però sense iniciativa política. Deulofeu afirma que tant la noblesa com els gremis mostraven símptomes de decadència , d'un poble cansat</p> <hr/> <p>1396-1410 -1410 Martí l'humà Problemes entre els remenses i els senyors feudals. 1400 Realització de la façana gòtica de la Casa de la Ciutat de Barcelona. S'inicia l'Hospital de Santa Creu de Barcelona. Mor sense successor La reina Maria de Luna esposa de Martí l'humà va fer una proposta a l'Església perquè eliminés els mals usos vinculats als remences, la qual va ser rebutjada.</p>

1379—1390 Juan I de Castilla

Derrotat en la batalla Aljubarrota pel rei Joan I de Portugal mentre intentava defensar els drets de la seva esposa portuguesa i feia intents de tornar a unir Portugal amb Castella.

Juan II de Castilla 1417-1454 príncep d'Astúries i rei de Castella i Lleó. Fill d' Enrique III de Castilla i Catalina de Lancaster Casat amb Isabel de Portugal i de Bragança (c. 1447), Maria d'Aragó i d'Alburquerque (c. 1420)

Durant la seva minoria d'edat el govern de Castella va estar en mans de seu oncle **Fernando de Antequera**, que més tard va ser **rei de Aragó**. La regència de Fernando I de Antequera sobre Castella va permetre que els seus fills, els infants d' Aragó, i els seus partidaris formessin a Castella un grup polític molt poderós. L' any 1417 **Juan II** va assolir la majoria d' edat. L'infant Enrique d'Aragó va agafar pres el rei Juan II l'any 1420 el qual es va poder escapar gràcies a Alvaro de Luna que fou el seu Home de confiança.

Des de llavors es fa evident que a Castella hi havia tres forces polítiques en lluita la baixa noblesa encapçalada per Álvaro de Luna, els infants d' Aragó y la alta noblesa.

Aquestes forces en diferents aliances van fer la guerra entre elles.

Al final l'oligarquia castellana va executar a Alvaró de Luna i es va imposar

1412 Compromís de Casp. Inici de la dinastia castellana dels Trastàmara. Sant Vicent Ferrer va fer decantar la balança en contra de Jaume d'Urgell. entre altres possibles raons, per la influència de la ideologia unitària vinculada en aquell moment al cristianisme.

Jaume d'Urgell, emparentat amb la dinastia catalana, no es va resignar i va iniciar una guerra però fou derrotat a Balaguer, capital del seu Comtat. Morí a la presó de Xàtiva, l'any 1433.

Ferran I Trastàmara 1412-1416

1413 Crema de collites per part dels remences.

El Rei reuní les Corts i legislà limitant els drets dels remences.

Palau de la Generalitat, Façana gòtica del carrer del Bisbe

1416-1458 Alfons IV el magnànim.

1443 Conquesta de Nàpols i reintegració del regne de Mallorca a la corona d'Aragó 1445. Va residir molt poc a Catalunya.

El rei Alfons aconseguí el suport dels Bancs italians per finançar les seves operacions militars, la qual cosa l'alliberà de les pressions de les oligarquies catalanes,

Pintura Verge dels Consellers Lluís Dalmau. (Comença el Renaixement italià)

1458-1479 Joan II d'Aragó, germà d'Alfons IV, fill de Ferran I

Es va casar amb Blanca de Navarra hereva del tron el 1420, i quan va morir Carles el Noble, va esdevenir rei de Navarra.

Va preparar políticament la unió entre Isabel i Ferran, malgrat les turbulències que succeïren en el seu regnat, tant demogràfiques com socials : conflictes dels remenses al camp i en les ciutats entre la Busca (comerciants) i la Biga (rentistes) (1455.)

Coneixia molt els interessos enfrontats a Catalunya ja que quan el rei Alfons era fora a Itàlia tenia càrrecs de govern a Catalunya.

Va intentar afavorir els enemics dels seus enemics a base de donar suport a la Busca i als remences.

1460 Pintures de Jaume Huguet.

	<p>1462-1472 La Guerra Civil catalana és l'enfrontament armat entre Joan II d'Aragó i els remences d'una part, contra les algunes institucions catalanes: Consell del Principat, Diputació del General i Consell de Cent més l'oligarquia de l'altra, per tal de tenir el control polític del Principat de Catalunya. La mort de Carles de Viana – protegit de Catalunya enfrontat amb el seu pare Joan II- serà l'excusa per justificar-ho. Cessió del Rosselló i la Sardenya a França que va ajudar el rei Juan II Cal tenir en compte que tant els pagesos com els senyors feudals estaven dividits i per tant és una mica reduccionista reduir aquest conflicte a només una pugna entre els senyors de les terres rics i els remences pobres tot i ser-hi present. Les lluites entre les classes socials de les ciutats també van intervenir en el conflicte de manera significativa, sobretot en l'interès de dominar les institucions polítiques. La guerra civil i l'anarquia son corrents en tots els pobles quan es degenera la democràcia i apareixen amb força les lluites de classes.</p>
<p>L'IMPERI ESPANYOL 1479 - 2029 Primera fase Agressiva: Etapa federal:1479-1643.</p>	
<p>1469 Matrimoni de Isabel de Castilla amb Ferran d' Aragó. 1479-1516 Regnat de Ferran II el Catòlic Unió dinàstica amb Castella. Reina Isabel 1492 Completen la reconquesta amb la presa de Granada als sarraïns. Expulsió dels jueus. 1492 Descobriments d'Amèrica per Cristòfor Colom /12 d'octubre.</p>	<p>Unió dinàstica de Ferran d'Aragó amb Isabel de Castella. L'economia catalana estava a prop de la fallida. Els reis i la cort s'establiren a Madrid. Els membres de la Cort es van castellanitzar. La Literatura catalana ja no donarà res fis a la Renaixença. Les institucions catalanes estaven estovades per la guerra i el Rei va respectar les institucions però va reformar les relacions entre la Generalitat, l'Ajuntament de BCN i les Corts. Corts de 1481: Constitució de la observança reforçant el règim pactista. 1484 Revolta de la pagesia pobra per la seva situació de servitud i els mals usos. Restablint la sentència arbitral de Guadalupe. Els aspectes negatius van ser d l'implementació de l' Inquisició i l'expulsió dels jueus conversos. 1490. Tirant lo Blanc</p>

	<p>1493 El Testament d'Isabel la catòlica de Castella exclou Catalunya del repartiment de les terres d'Amèrica, tot i que Catalunya tampoc va mostrar interès.</p> <p>1516 Mor Ferran II després d'havers-se casat amb Germana de Foix per buscar descendència per la Corona Catalana Aragonesa. El seu net l'emperador Carles hereta el regne de Catalunya i Aragó.</p> <p><i>Segle XV Fase decadent del Gòtic a Europa</i></p>
<p>1516-1556 Carles I 1519 Carles I d'Espanya coronat emperador del Sacre Imperi. La qual cosa implica a Espanya en moltes guerres. Carles I pretenia dominar tota Europa i moltes de les guerres que va iniciar les va guanyar, però va fracassar quan v voler sotmetre els pobles germànics. Va voler controlar els protestants i defensar el Concili de Trento, però no va ser tant fàcil. El finançament de tantes guerres va recaure amb nous impostos als castellans. Reuní les Corts i quan es van negar a pagar més, les va dissoldre per la brava negant el dret a ser diputats als diputats del clero i de la noblesa. Només van quedar els 18 diputats representants dels municipis grans, els quals van quedar sotmesos a la Cort.</p>	<p>Els virreis continuen substituint els reis.</p> <p>1527 Incursió de pirates a la costa catalana.</p> <p>Retaule renaixentista a Poblet</p> <p><i>Segle XVI</i></p> <p>El gòtic del XIV i XV representa el zènit del procés creador. El gòtic florit és més decadent, menys creatiu.</p> <p><i>El segle XV el primer renaixement a Itàlia té una frescor interessant però en general els hi falta la frescor d'una obra original atès que s'inspiraven directament en l'època clàssica grega i romana. Spengler ho explica molt clar (Deulofeu, 1978, p.215).</i></p> <p><i>En el fons fins el barroc no deixa de ser una a continuació del gòtic... "Entre Dant i Miquel Àngel que cauen fora dels límits el Renaixement no ha produït cap personalitat enterament gran.."</i></p> <p><i>El Barroc i el Neoclassicisme ja no tenen cap mena d'originalitat, són estils decadents.</i></p>
<p>1556-1598 Felip II rei. Consolidació de l'absolutisme.</p> <p>1571 Batalla Naval de Lepant. Don Juan De Austria, germanastra de Felup II derrota als turcs.</p> <p>1578 Desastre de l'Armada invencible contra Anglaterra. La decadència de l'Imperi espanyol es va fer evident.</p>	<p>1597 Façana renaixentista i Saló de Sant Jordi al Palau de la Generalitat</p> <p>El renaixement ja és un art menys creatiu i més de còpia d'altres moments del primer cicle i sovint més recarregat. Inici decadència de l'art.</p>
<p>1643-1706 Gran depressió de la primera fase de l'imperi .. El segle XVII es caracteritza, després d'un període de pau, per la voluntat de França de recuperar l'hegemonia a Europa per sobre dels Austries. La qual cosa s'expressa en la pràctica amb el desenvolupament de la monarquia Borbònica a França i la paral·lela</p>	<p>.</p>

<p>decadència dels Habsburgs a Espanya</p> <p>1598-1621 Regnat de Felip III d'Austria Inici de la caiguda de l'imperi. El poder l'exercien aristòcrates delegats pel Rei.</p> <p>1605 Publicació del <i>Quijote de la Mancha</i> 1609 Independència dels Països Baixos. Expulsió dels moriscos de València, Aragó, Múrcia i Abdalusia, amb conseqüències negatives per a població l'agricultura i les finances. 1618-1648 Guerra dels 30 anys entre les monarquies europees (conflicte entre catòlics i protestants)</p>	
<p>1621-1665 Regnat de Felip IV d'Austria El rei volia recuperar la grandesa de l'imperi Espanyol posant-se del cantó catòlic en la guerra dels 30 anys 1640. La política recentralitzadora del Comte Duc d'Olivares per fer front a les despeses de la guerra provocà la sublevació de Catalunya i Portugal. Els portuguesos elegeixen com a Rei el duc de Braganza, Joan IV, però la independència no se'ls hi reconeix fins 1668. 1648 La pau de Westfalia posa fi a la guerra dels trenta anys la qual cosa implica la pèrdua dels Països Baixos i la hegemonia de França. Alemanya perd tota la influència a Europa ja que queda dividida en un conjunt d'Estats a la pràctica independents de l'Imperi. França aliada amb Anglaterra (Cromwell) va derrotar a Espanya en la batalla de les Dunes (1658) Espanya esgotada va demanar la pau.</p>	<p>1635 Espanya implicada en la guerra pel domini dels Països Baixos va entrar en conflicte amb França. Catalunya rebé les conseqüències de la internacionalització dels conflictes i de les intrigues a Espanya. Olivares va portar la guerra als Pirineus per implicar-hi els catalans. Richelieu aspirava a quedar-se Perpinyà. L'exèrcit Francés va conquerir el castell de Salses, però les tropes castellanes i catalanes el van reconquerir. Els pagesos catalans van haver de donar aixopluc i menjar a 18.000 soldats forasters. El comte de Santa Coloma va empresonar totes les persones que reivindicaven els seus drets. Les despeses de les guerres espanyoles amb l'exterior van debilitar molt les finances públiques i de retruc el conjunt de l'economia espanyola. 1640-1650 Guerra dels Segadors. Fou una rebel·lió popular contra les polítiques de Felip IV, La revolta es va iniciar a Santa Coloma de Farners amb la alliberació del diputat Tamarit, es desenvolupar a Barcelona amb el Corpus de Sang, matant al comte de Santa Coloma. Pau Clarís, canonge de Barcelona i President de la Generalitat va trencar les relacions amb Madrid mentre que tant les corts d'Aragó com les de València van votar subsidis per ajudar a Felip IV. Els catalans demanaren ajuda a França fins al punt de cedir-li la sobirania del país a França. Richelieu ho va signar en nom de Lluís XIII de França el qual va esdevenir Comte de Barcelona durant 12 anys. 1641 Les tropes franco catalanes van</p>

	<p>derrotar a les castellanes a la batalla de Monjuïc.</p> <p>Mort Pau Claris el 1641 i caigut en desgràcia Olivares, ambdues parts intentaren entendre's, tornant finalment a l'obediència al "Rey católico".</p> <p>El 1652 es va rendir Barcelona.</p> <p>Catalunya i va haver de cedir el Rosselló i la Cerdanya. Els rossellonesos es van revoltar varies vegades a partir de 1672. Les coses van empitjorar quan el govern francès va obligar l'ús del francès a les escoles i a l'església. L'odi contra els gavatxos es va incrementar, però aquesta realitat es va imposar fins avui.</p> <p>1659 Tractat dels Pirineus</p> <p>Catalunya perd el Rosselló i bona part de la Cerdanya</p> <p>Les grans empreses industrials i comercials i de colonització porten la concentració de la riquesa i la misèria del poble.</p>
<p>1665-1700 Carles II d'Austria</p> <p>L'imperi espanyol en el fons de la seva depressió. L'imperi Francès en la seva fase expansiva substitueix l'hegemonia de l'imperi espanyol.</p> <p>1667 França aprofitant la debilitat d'Espanya li va declarar la guerra per un conflicte d'herència sobre el territori del Franc comptat. Mariana d'Austria regent durant la minoria d'edat del Rei no ho va acceptar. Aquesta invasió va propiciar la unió de tres estats Holada, Anglaterra i Suècia i al final Lluís XIV va prometre fer les paus amb Espanya.</p> <p>1689 Lluís XIV rei de França va iniciar una guerra envaint diferents estats europeus els quals van constituir una lliga per defensar-se. Fou la guerra dels 9 anys. L'imperi espanyol va està a punt de desaparèixer.</p> <p>Carles II –molt malalt-- va iniciar un procés de repartiment dels territoris tenint en compte els dos blocs però al final va fer testament a favor de Felip V.</p> <p>Després de la Guerra de Successió es va extingir la casa d'Austria a Espanya.</p> <p>Vicens Vives afirma que aquest regnat fou un dels períodes més tristos de la història d'Espanya.²</p>	<p>La guerra dels 9 anys entre 1689-1697</p> <p>perjudicà molt als catalans ja que Lluís XIV va envair Espanya i els soldats una altra vegada vivien en cases del Principat que havien de donar-los habitatge i manteniment i sobretot els pagesos estaven molt molestos.</p> <p>L'emperador Leopold d'Àustria pensava que l'Arxiduc Carles havia d'ocupar el tron d'Espanya. Al seu torn Lluís XIV considerava que ell candidat havia de ser Felip d'Anjou.</p>

² Vicens Vives, J. i altres (1964) POLIS Història Universal. Barcelona Ed. Vicens Vives p. 367.

<p>1706-1746 Segon període agressiu i plenitud</p>	<p>.</p>
<p>1701-1746 Felip V de Borbó que er el candidat de Lluís XIV fou proclamat rei i començà la Guerra de Successió. L'emperador d'Àustria Leopold reclamà els drets de successió per l'Arxiduc Carles d'Àustria que fou coronat Rei amb el nom de Carles III. Amdós candidats tebin relació de llinatge. Lluís XIV va sofrir algunes derrotes en el curs de la guerra imperial i al final cridà a tots els exèrcits d'Espanya el 1708 i va deixar Felip V sol amb les seves pròpies forces, mentre ell preferí negociar amb els altres Estats. El 1720 Felip V fou reconegut com el Rei d'Espanya i de les Indies, però perdé Sicília Milà, Sardenya, els Palsos Baixos, Gibraltar i Menorca que passaren a mans dels Anglesos pel tractat d'Utrecht. Fou un gran desastre militar i abdicà a favor del seu Fill Lluís que morir prematurament, El 1724 Felip V ocupa altra vegada el tron, participar en altres guerres, conduint l'Imperi Espanyol cap a la seva plenitud. Tornar a dominar Itàlia amb els seus fills, va reconstruir la Hisenda espanyola, va crear un exèrcit de marina eficaç. Va morir el 1746,</p>	<p>1701-1746 Felip V de Borbó El 1706 es produir un aixecament a Catalunya contra Felip V. Carles III entrà a Barcelona com a Rei recolzat per bona part de Catalunya, València i Aragó. L'Arxiduc va ser proclamat a Madrid però no va ser ben rebut per la població. La mord de Leopold I Emperador d'Àustria va fer que Carles III hagués de marxar per substituir-lo. Finalment Felip V assetjar Barcelona, abandonada pels anglesos i altres aliats. La ciutat resistir fins que va ser derrotada e, 14 de setembre de 1714 per l'exèrcir castellà i francès. Espanya perdé la seva organització federal i es convertí amb 31 províncies. El 1716 promulgà el Decret de Nova Planta que abolí totes les institucions catalanes i decretà la llengua castellana com la única llengua oficial. <i>El 1717 es va crear la Universitat de Cervera.</i> El 1737 es va crear la primera fàbrica cotonera iniciant la Revolució Industrail.</p>
<p>1746-1788 La fase conservadora de l'imperi espanyol</p>	

<p>1746-1759 Fernando VI fill de Felip V. <i>1749 Academia del buen gusto.</i></p>	<p>1758 Es crea la junta de comerç de BCN</p>
<p>1759-1788 Carlos III Inici de la decadència 17 63 Esquilache crea la Loteria Nacional 1765 Peñaflovida: Societat Econòmica Vascongada dels Amigs del País 1765 Es prohibeixen els Autos Sacramentals i les comèdies de sants i de màgia 1766 Motín de Esquilache 1767 Expulsió dels Jesuïtes d'Espanya 1779 Setge de Gibraltar 1783 Abolició de la deshonra legal del treball</p>	<p>Carles III Permet el comerç amb Amèrica <i>1768 Pragmàtica d'Aranjuez; Imposició del castellà a l'ensenyament..</i></p>

<p>1788-2029 Decadència de l'imperi espanyol</p>	
<p>1788-1808 Carles IV 1789 Inici de la revolució francesa 1799 Pla de reforma dels teatres de Madrid 1805 Enfrontament a Cadiz de la flota anglesa (Almirant Nelson) i la franco espanyola (A. Villeneuve) Amb el motí d'Aranjuez es destrona a Carlos IV L'imperi espanyol comença a anar a la deriva i canvi d'aliat passant d'Anglaterra a aliats de França. L'any 1805 l'esquadra espanyola va ser derrotada a Trafalgar. El 1808 França envaeix Espanya per Catalunya. El rei abdica a favor del seu fill Ferran VII,</p>	<p>1788-1808 Carles IV Guerra del Francès. Període napoleònic</p>
<p>1808 Fernando VII declarat rei Napoleón aconseguí que Carlos IV i Fernando VII abdiquin i nomena rei el seu germà José Bonaparte. Aixecament popular a Madrid (2 maig), Guerra de la Independència. Els pobles d'Espanya es revelen contra les tropes franceses i les guanyen, fent caure José Bonaparte.</p>	<p>Participació catalana a la guerra de la Independència.</p>
<p>1812 Les Corts de Càdiz :Constitució Liberal, llibertats individuals i sobirania popular. Final de l'Antic Règim</p>	
<p>1814-1820 Regrés de Fernando VII (Borbó) Anul·la la Constitució i estableix un govern absolutista. Les ordres religioses recobren els béns. Retornen els Jesuïtes. Les colònies americanes es revoltent i es fan independents.</p>	
<p>1820-1823 Trienni Liberal Pronunciament de Riego. Aixecament Liberal. Invasió francesa per restaurar Ferran VII Cent mil fills de Sant Lluís. Anarquia. La febre groga va venir a ajuntar-se a les calamitats de l'anarquia. Grups armats assaltaven propietats.</p>	<p>Invasió francesa per restaurar Ferran VII .Cent mil fills de Sant Lluís. Malestar a Catalunya per l'acolliment dels soldats francesos en cases particulars</p>
<p>1823-1833 Ferran VII La dècada ominosa Riego fou executat a Madrid. Expulsió d'intel·lectuals Tancament de les Universitats</p>	<p>1827 Els antics soldats de la fe van iniciar una insurrecció però el Rei va fer penjar tots els caps. 1830 Catalunya inicia la Renaixença</p>

<p>1829 Casament de Ferran VII amb Maria Cristina de Borbón. 1830 Abolició de la Llei Sàlica 1832 Regència de Maria Cristina 1833 El rei convocà unes corts no elegides democràticament per jurar fidelitat a la seva filla Isabel. El germà del rei, Carles, no ho acceptà. 1833 Mor Ferran VII</p>	<p><i>literària.</i> 1832 Primeres fàbriques amb màquines de vapor. Industrialització de Catalunya</p>
<p>1833-1839 Primera guerra carlista. Carlos de Borbón vs. Isabel II. 1835 Desamortització dels béns de l'Església per Mendizabal 1836 Aixecament dels Sergents de La Granja. Restitució de la Constitució de Cadiz de 1812 1837 Nova Constitució. 1839 Final de la guerra carlista. 1840 Expulsió de Maria Cristina. Regència d'Espartero. 1843 Sublevació contra Espartero Declaració de la majoria d'edat d'Isabel II</p>	<p>1833-1839 Primera guerra carlista. Carlos de Borbón vs. Isabel II. <i>1835 Construcció del Liceu</i> 1840 Final de la Guerra Carlista a Catalunya</p>
<p>Isabel II de Borbón (1843-1868) 1844 S'organitza la Guàrdia Civil 1845 Nova Constitució Sublevació a Catalunya 1848-1849 Segona Guerra Carlista. 1854 Pronunciament del general O'Donnell Llei Moyano de l'ensenyament i unificació de la llengua castellana 1868 Revolució. Expulsió d' Isabel II Assetjament de Bilbao 1871-1873 Amadeo de Saboya 1872-1876 Tercera Guerra Carlista Dimissió d'Amadeo de Saboya 1873-1874 Primera República</p>	<p>1 1844. Impuls econòmic i industrial que impulsa la Renaixença Primer tren BCN a Mataró Sublevació a Catalunya 1848-1849 Segona Guerra Carlista <i>1859 La generació del Romanticisme convoca els Jocs Florals de la poesia catalana.</i> 1862 Llei del notariat. Redacció de les escriptures en castellà 1872-1876 Tercera Guerra Carlista</p>
<p>1875 -1885 Alfonso XII, fill d'Isabel II 1876 Nova Constitució i Llei Municipal</p>	
<p>1885-1902 Regència de María Cristina de Habsburgo 1883 Nova Llei de premsa 1886 Crisis econòmica i atur obrer 1887 Llei d'Associació que permet els sindicats obrers 1890 Fundació de la UGT 1898 Pèrdua de las últimes colònies de ultramar: Cuba, Filipinas y Puerto Rico</p>	<p>1874 Expansió de l'economia catalana que provoca la Febre de l'Or. 1880 Primer congrés catalanista, primera plataforma del catalanisme polític. 1885 Presentació a Alfonso XII del Memorial de Greuges per demanar l'autogovern de Catalunya. Valentí Almirall. 1888 Exposició Universal de BCN inaugurada per la reina Maria Cristina 1892 Formació de la Unió Catalanista i aprovació de les Bases de Manresa. <i>1900 Exposició Universal de París on es difon el Modernisme</i></p>
<p>Alfonso XIII (1902-1931) 1906 Llei de jurisdiccions per protegir l'Exèrcit i els símbols d'Espanya</p>	

1914 *Decadència artística*
Auest any es correspon en el primer
cicle a l'any 165 dC. Que són dues fites en
les que s'inicia una època de liquidació d'un
règim imperial. A tota Europa només tenen
importància les Capitals: París,...Galícia,
València, Aragó no compten per res.
Catalunya en canvi va més avançada i
comença a mostrar aires de millora cultural
Quan els pobles estan sotmesos acaben
decadents. En canvi quan els pobles són
més lliures floreix la cultura en tots les seves
ciutats o pobles, "Avui diu Deulofeu (1934)
les arts estan en una situació caòtica. Cal
esperar que l'alliberament dels pobles generi
un retorn a l'originalitat
creadora.

1923- 1930 Dictadura del general Primo de Rivera (1923-1930)

1930 Fi de la Dictadura

1931 Proclamació II República

1931-1933 Bieni de reformes.

Constitució del 1931, Estat laic, Estatut d'Autonomia per a Catalunya, reforma agrària
1933-1936 Bieni Negre,. dominat per la CEDA (Confederació Espanyola de Dretes Autònomes)

1936-1939 Guerra Civil Triomf de las forces nacionalistes espanyoles. _

1939-1975), **Francisco Franco, Cap de l'Estat**

1946 -1951 Aïllament internacional d'Espanya

1953 Franco firma el Concordat amb el Vaticà

1953 Firma del contracte sobre las bases militars amb EE UU

1955 España ingressa en la ONU (1955)

1969 Juan Carlos es nombrat successor com a Rei d'Espanya.

1970 Procés de Burgos y problema basc

1973 L'ETA assassina al Cap del Govern espanyol, Almirall Carrero Blanco.

1975 Mor el general Franco el 20 de novembre.

1 1975 Juan Carlos I Rei. Transició democràtica,

Primeres eleccions lliures des de 1936

Govern d Adolfo Suárez (1977-1981)

Constitució democràtica (1978)

1901 Primera victòria electoral del Catalanisme Polític durant la Restauració

1907 Triomf electoral d la candidatura de la Solidaritat Catalana.

Inicis del noucentisme: Torres Garcia, Sunyer, Clarà i Mallo

1909 Setmana Tràgica

1914 Creació de la Mancomunitat de Catalunya. Enric Prat de la Riba president.

1917 Generació de 1917 Miró, Sert, Picasso, Gargallo, Dalí i Juli Gonzalez

1918. La fi de la I guerra mundial va provocar una crisi econòmica important

1920 Cambó demana que Martínez Anido sigui Governador de BCN per neutralitzar els anarquistes.

1925 Supressió de la Mancumunitat de Catalunya.

Palau Nacional de Montjuïc

1925 Exposició Universal de BCN Barcelona.

1931 Francesc Macià president de la Generalitat de Catalunya.

Aprovació de l'Estatut de Catalunya

1933 Mor Macià.

1933 Lluís Companys president..

1934 El President Companys proclama l'Estat Català el 6 d'octubre. L'exèrcit reacciona i empresona el Govern de la Generalitat i clausura el Parlament.

1935 Supressió de l'Estatut

1936 Victoria electoral del Front popular. Torna la vigència de l'Estatut. Companys torna ala Presidència de la Generalitat.

1938 Batalla de l'Ebre. Supressió de l'Estatut. Prohibició públic del català

1939 Victòria de Franco

1940 Companys és entregat pels Nazis afusellat per Franco.

1951 La vaga de tramvies. Malestar social

1960 Activitats catalanistes i antifranquistes. Fets del Palau de la Música: Repartiment de propaganda catalanista.

1971 Fundació de l'Assemblea de Catalunya. Partits polítics, Sindicats i Associacions.

1975 Consell de Forces polítiques de Catalunya. Mor Franco.

<p>Es configura l'estat de les autonomies. Intent de Cop d'Estat per part dels militars Tejero, Milans del Bosch etc. (1981-1982) Govern de Leopoldo Calvo Sotelo 1982 LOAPA Llei que limita les autonomies. 1982 Presentació a Washington de l' instrument de adhesió a la OTAN Govers socialistes de Felipe González (PSOE) (1982-1996) Referèndum sobre l' ingrés a la OTAN (1986) Ingrés d' España a la Unió Europea (1986) Govers de José María Aznar (PP) (1996-2004) Govers de José Luis Rodríguez Zapatero (2004- 2011) Gobier de Mariano Rajoy Brey (2011-) 2 de Junio de 2014: Juan Carlos I abdica. Juan Carlos I ostentarà el títol de rei y la dignitat de Majestat de manera vitalícia, tot i que només tindrà funcions protocol·làries.</p> <hr/> <p>1914 Felipe VI és proclamat rey davant de les Corts Generals en el Palau de les Corts, en sessió conjunta i extraordinària del Congrés dels Diputats i el Senat; en el seu discurs va anunciar «una monarquia renovada per a un temps nou», en un món canviant i una societat en plena transformació. Un cop proclamat rei Felip VI, la seva filla Leonor hereta el títol de princesa d'Astúries, El 2023 prestarà jurament a la Constitució, tal y como va fer Felip VI el 1986. El nou Rei no accepta el referèndum sobre la relacions entre Catalunya i Espanya.</p>	<p>1975 Juan Carlos I esdevé Rei d'Espanya 1976 Neix l'Avui primer diari en català des de 1939. 1977 Primeres eleccions a las Cortes</p> <hr/> <p>1977 Tarradelles esdevé President de la Generalitat, a partir de la legitimitat republicana reconeguda per Suárez 1979 Aprovació del II Estatut de Catalunya 1980 Primeres eleccions al Parlament</p> <hr/> <p>1980-2003 Jordi Pujol, president. 1992 Jocs Olímpics a BCN. Millora en infraestructures 1995-1998. La Conferència Episcopal Espanyola amputa la diòcesi de Lleida per ajustar-la a la divisió administrativa</p> <hr/> <p>2003-2006 Pascual Maragall president 2006 Nou Estatut d'Autonomia Impugnat e moltes parts pel T. Constitucional. Descontent en una part important de la població catalana.</p> <hr/> <p>2006-2010 José Montilla, president de la Generalitat Manifestació Som una Nació. Nosaltres decidim.</p> <hr/> <p>2010-2014 Artur Mas president Manifestació: Catalunya nou Estat d'Europa A les Eleccions 2015 surt elegit diputat però ha de renunciar a ser President pe la negació de la CUP</p> <hr/> <p>2015 Carles Puigdemont assumeix la Presidència de la Generalitat. En el programa electoral de CDC i ERC i CUP hi constava la voluntat del referèndum per la independència. Conflicte obert amb l'Estat per fer un referèndum sobre la relació de Catalunya amb Espanya anunciat pel setembre de 2016.</p>
<p>2029-2200 Desaparició de l'imperi Espanyol</p>	<p>Abans de 2029 Catalunya independent segons A.Deulofeu.</p>
<p>2200-2350 2n Nucli imperial d'Alemanya Poder absolut, Senyors, servents i</p>	

esclaus. Inactivitat Cultural

A la pàgina 27 del llibre 1951/1967, Deulofeu considera que els tres segles de domini de Alemanya a través de la seva hegemonia a la Unió Europea seran de liberalitat i respecte dels pobles d'Espanya, per tant d'esplendor, riquesa i benestar. No sembla que es correspongui amb el mapa, com s'afirma en el requadre anterior, i en la p.44 on considera que el nou nucli imperial Alemany és convertirà en un tirà, sotmetent la població com si fossin servents.

III DESENVOLUPAMENT D'ALGUNS ASPECTES DE L'ÈPOCA DEL FRACCIONAMENT DEMOGRÀFIC.

“L'època del gran fraccionament demogràfic es manté a la península ibèrica fins a l'any 1479. Amb el casament de Ferran d'Aragó amb la reina Isabel de Castella queda constituït el nou imperi, que s'inicia com tots amb una àmplia federació”.

La conquesta musulmana va influir de manera decisiva en la història medieval de la península Ibèrica. En aquest territori es va dirimir durant segles una codiciosa pugna entre l'Islam i la Cristiandat que deixà una profunda petjada en el caràcter, l'esperit religiós i les institucions dels països hispànics.

En el nord oest, l'art de l'Espanya visigòtica va sofrir un cop fort. Els reduïts estats cristians van desenvolupar un art més aviat rude continuació del visigòtics. La mostra més interessant és a Astúries a la Càmera Santa de la catedral de Oviedo i l'Església Basílica de Sant Julián de los Prados, ambdues en temps d'Alfons II. Posteriorment es difongué l'Art Romànic que havia nascut a Catalunya.

En el nord est també tingué molta influència l'imperi Carolingi, d'arrel cristiana procedent dels alemanys que dominaven França, la desintegració del qual es traduí en els comtats catalans a partir del segle IX. A Catalunya s'originà l'art Romànic que contenia elements innovadors tant arquitectònics com pictòrics.

La península ibèrica a l'entorn del segle novè es va produir un procés de desintegració de l'imperi àrab en el que s'ha conegut com els regnes de Taifes. Mentre tant des del nord oest de la península els nobles cristians inicien un procés de reconquesta del territori fent que els àrabs vagin reculant cap al sud. Al nord est amb la frontera amb França es va constituir la Marca Hispànica, a partir de la qual l'imperi de Carlomagne podés impedir la invasió dels àrabs cap al nord. Sorgiren així els regnes de Lleó, Astúries, Navarra i Aragó. Més a l'est els comtats regits per l'aristocràcia imperial del nord de la Marca es feren independents i sorgiren els comtats que anirien formant els comtats catalans amb una certa hegemonia, amb el pas del temps, del Comtat de Barcelona.

Als començaments del segle XI Berenguer IV, comte de Barcelona uní Catalunya i el regne d'Aragó. Aquesta unificació no va representar una pèrdua d'autonomia política per cap dels dos ens política sinó que es respectar les lleis i costums de cada un d'ells iniciant-se uns procediments que s'han anomenats “pactisme”. El mateix va succeir quan Jaume I va conquerir Mallorca i València.

Els diferents regnes del Oest de la península es mantingueren durant tota l'edat mitjana en situacions d'autonomia política i en la baixa edat mitjana uns i altres es fonamentaven en la democràcia de les ciutats i amb un Rei controlat per les Corts en el cas del regne de Castella/Lleó amb funcions assessores o en el cas dels regnes orientals amb unes Corts decisòries que acostumaven a pactar amb el Rei, el qual sovint defensava més els drets dels ciutadans de classes treballadores més que les demandes dels nobles

L'Alta Edat mitjana és fonamentalment agrícola i en les relacions socials tenen com a base les relacions feudals: els senyors i els servents de la gleba. Els tipus de contractes segons siguin més o menys respectats els drets dels agricultors marquen el desenvolupament social. En la baixa Edat Mitjana, les ciutats creixeren i es desenvoluparen els diferents oficis i sorgiren els gremis que defensaven els drets dels que els exercien.

A la meitat del cicle XV es produeix tant a Castella com a Catalunya un crisis important degut a la pesta bubònica que delmà la població, les diferències socials que augmentaren considerablement formant-se l'Aristocràcia de la riquesa que acumulà riquesa a partir del comerç i l'explotació dels artesans i els pagesos. Es produïren revoltes de les "germanias" castellaness així com dels pagesos empobrits per l'explotació dels propietaris o els nobles. A Catalunya va ser precedit per una crisi política deguda a la mort de Martí l'Humà el 1410, sense descendència, la qual cosa va suposar la reunió de Catalans Valencians i Mallorquins que van arribar a resoldre el conflicte a favor d'un rei castellà de la dinastia Trastàmara Ferran I que regnà només quatre anys. Uns sectors de Catalunya defensaven Jaume d'Urgell. Sant Vicenç Ferrer, nascut a València, va estar a favor de Ferran primer perquè la moda del moment i les conviccions cristianes es decantaven cap a la unió dels regnes de la península. Els representants catalans no sembla que fossin molt actius.

La Guerra Civil catalana (1462-1472), és l'enfrontament armat entre Joan II d'Aragó a favor dels **remences** d'una part, contra les algunes institucions catalanes: **Consell del Principat**, **Diputació del General** i **Consell de Cent** a favor de l'oligarquia de la riquesa per l'altra part per tal de tenir el control polític del **Principat de Catalunya**. La mort de **Carles de Viana**, enfrontat amb el seu pare Joan II, serà l'excusa per justificar-ho. Les conseqüències territorials foren la cessió del Rosselló i la Cerdanya a França que va ajudar el rei Joan II. La guerra civil i l'anarquia són corrents en tots els pobles quan es degenera la democràcia i apareix amb força la lluita de classes. De l'etapa democràtica quan les ciutats enviaven representants dels diferents estaments a les corts i el Rei acceptava les seves decisions o actuava com àrbitre en els conflictes es va passar a un període de caos i descontrol que va generar la guerra civil. Els dos bàndols van guerrear fins a acabar les energies i només es poder establir la pau a partir d'acceptar el nucli imperial de Castella després del casament de Ferran II d'Aragó i Isabel de Castella.

Deulofeu destaca alguns aspectes culturals i institucionals, que van significar aportacions de Catalunya a Europa, durant el període del **fraccionament demogràfic**

1. Les Corts Catalanes: presidides pel Rei i composades pels tres braços el senyorial/militar, l'eclesiàstic i el popular. Les lleis havien de ser aprovades per les Corts de manera que el Rei havia d'acceptar les decisions de les Corts pactant els acords. Altres Corts com les Castellanes només foren consultives.
2. Les conquestes catalanes respectaven les tradicions de cada poble i respectaven en cada territori les corts i les institucions pròpies com en el cas d'Aragó, València i Mallorca.
3. Catalunya dona lloc als Trobadors que són el primer moviment líric medieval
4. Es desenvolupen les primeres lleis marítimes que en l'època moderna van servir de model a les lleis internacionals.

5. Ramon Llull utilitzà per les seves aportacions literàries i filosòfiques la llengua catalana mentre que altres pobles europeus feien servir el llatí.
6. L'art romànic ve néixer segurament a Catalunya des d'on s'estengué cap a l'oest – Aragó, Astúries, Santander; cap al Nord –França i cal a orient –Itàlia- Aquest art tot i la seva senzillesa representa una innovació en relació a l'arquitectura del primer cicle història a l'antiguitat,
7. Catalunya i Gènova van descobrir la cartografia molt aviat, eina indispensable per fer possible el comerç marítim.

IV AMPLIACIÓ D'ALGUNS ASPECTES A PARTIR DE WIKIPEDIA

LA CORT GENERAL DE CATALUNYA O CORTS CATALANES fou l'[òrgan legislatiu](#) del [Principat de Catalunya](#) des del [segle XIII](#) fins al [segle XVIII](#). Establertes el [1283](#), segons [Thomas Bisson](#), han estat considerades des d'antic pels historiadors el model per excel·lència del [parlament](#) medieval. Altrament però, tot i que les Corts Catalanes provenen de les tradició de les assemblees de [Pau i Treva de Déu](#) iniciades el [1021](#), les primeres corts de la història d'Europa són les que organitzà el rei [Alfons IX](#), les [Corts de Lleó de 1188](#). Convocades cinquanta anys abans que les corts angleses són considerades les primeres corts de tota Europa amb participació popular efectiva després de la [caiguda de l'Imperi Romà](#).^[1]

COMPOSICIÓ DE LES CORTS

Les componien el Rei i els anomenats tres [braços](#) de corts: L'eclesiàstic, el militar o noble, i el reial o de les viles, els membres d'aquest últim eren anomenats [síndics](#). El rei convocava i obria les Corts amb un discurs o «Proposició reial».^[2] La legislació es promulgava basant-se en l'acord entre el rei i els braços de cort, els quals podien reunir-se per separat o conjuntament.

LLEIS: LES CONSTITUCIONS GENERALS DE CATALUNYA

Les legislacions que es promulgaven basant-se en l'acord entre el rei i els [braços](#) ([dret paccionat](#)) s'anomenaven «constitucions generals de Catalunya», qualificatiu que agrupava a les constitucions, els capítols de cort i els actes de cort:

- [Constitució](#): llei proposada pel rei, i que necessitava l'aprovació dels Braços de Corts.
- [Capítol de cort](#): llei proposada pels Braços, i que necessitava l'aprovació del rei.
- [Acte de cort](#): un acte pactat, o dut a terme, amb l'aprovació dels braços.

Finalitzades les corts, els seus acords tenien força de llei, en el sentit de contracte que el rei no podia revocar, i eren publicades i editades.

HISTÒRIA

[Constitucions de Catalunya](#) de 1585

Antecedents. Les assemblees de Pau i Treva de Déu

Article principal: [Pau i Treva de Déu](#)

Els antecedents de les Corts Reials Catalanes cal situar-los en la [Cort Comtal](#) (vers l'any [1000](#)) i en aquelles assemblees de [Pau i Treva](#) que des del [1021](#) es reunien per deliberar i pactar la interrupció de les guerres i els actes de violència. L'any [1192](#) el braç popular participà per primer cop a l'assemblea de Pau i Treva.

Assemblees i corts de Jaume I

El [1214](#) se celebrà una assemblea convocada pel legat pontifici, el cardenal [Pere de Benevent](#), al castell de la [Suda de Lleida](#) que responia a la necessitat d'arranjar la confusa situació del país després de la mort del rei [Pere el Catòlic](#) a la [batalla de Muret](#). L'infant [Jaume I](#), de 6 anys, hi féu el seu jurament davant dels prelats i magnats de la cúria reial, dels representants de les ciutats i de les vil·les. Durant el regnat de Jaume I ([1218-1276](#)) es reunien assemblees convocades pel [rei](#) com a representatives dels estaments socials de l'època, però sense caràcter legislatiu.

Corts Generals d'Aragó[Les Corts Generals de la corona d'Aragó eren corts conjuntes de les Corts d'[Aragó](#), de [València](#) i del [Principat](#). El [Regne de Mallorca](#) no convocava Corts i enviava els seus representants a les Corts del Principat. Com que no es podien convocar fora del Principat ni fora d'Aragó, normalment se celebraven a [Montsó](#) o a [Fraga](#), localitats situades a la frontera d'ambdós territoris.

Insitucionalització de les Corts Catalanes. Pere el Gran

Fou durant el regnat de [Pere el Gran](#) ([1276-1285](#)) que les Corts Reials Catalanes prengueren la forma institucional. Les primeres [Corts catalanes](#) foren les que se celebraren a [Barcelona](#) l'any [1283](#). En aquesta cort el rei s'obligava a celebrar *General Cort* anualment, amb la participació representativa per tractar del bon estat i reformació de la terra. El mateix rei establí que:

«... si nós i els successors nostres volem fer alguna constitució o estatut a Catalunya, els sotmetrem a l'aprovació i consentiment dels [Prelats](#), dels [Barons](#), dels [Cavallers](#) i dels [Ciutadans](#)...».(lib. 1.tit.15.const.1.pag.43)

Tot i això, el període anual de convocatòria no s'arribà a complir del tot, així que més tard s'aprovà que la reunió de les Corts es realitzés triennalment.

Diputació del general

A les [Corts de Montsó \(1289\)](#), és designada una Diputació del General com a diputació permanent per recaptar el "servei" o tribut que els [braços](#) concedien al rei a petició seva; aquesta diputació permanent esdevindria el [1359](#) la Diputació del General, el reglament de la qual fou utilitzat per crear el [1418](#) la [Generalitat Valenciana](#). Les [Corts Generals](#) de [1358-1359](#), celebrades a [Barcelona](#), [Vilafranca del Penedès](#) i [Cervera](#) durant el regnat de [Pere el Cerimoniós \(1336-1387\)](#), estigueren caracteritzades per la [Guerra contra Castella](#). Les grans despeses per la corona van motivar que les Corts designessin dotze diputats amb atribucions ja executives en matèria fiscal i uns "oïdors de comptes" que controlarien l'administració sota l'autoritat simbòlica del diputat eclesiàstic de més alt rang, el considerat com el primer [President de la Generalitat](#) fou [Berenguer de Cruïlles, bisbe de Girona \(1359\)](#).

Enfrontament amb l'absolutisme

L'any 1519, les Corts es reuniren a Barcelona per reconèixer al primer monarca conjunt de les Corones d'Aragó i de Castella, [Carles I](#), i per discutir i aprovar el donatiu a la Cort Reial. Va ser durant la seva estança a Barcelona que Carles se n'assabentà de la seva elecció com a emperador del Sacre Imperi amb el nom de Carles V.

Durant el període dels [Àustries](#), les Corts foren cada vegada menys cops convocades, donat que era un fre al poder absolut reial. Per això la Generalitat, com a òrgan encarregat de vetllar pel compliment de les [Constitucions de](#)

[Catalunya](#), va anar prenent més protagonisme i força. Les Corts de 1626, realitzades durant el regnat de Felip III (IV de Castella) quedaren fins i tot interrompudes, finalitzant-se en la següent convocatòria, l'any 1632.

Abolició

Convocatòria de la Cort General de 1705

Les darreres [Corts Generals](#) les va celebrar l'[arxiduc Carles](#) (o Carles III) a Barcelona el [1705-1706](#). Durant aquesta darrera Cort General el Principat va modernitzar la legislació i el sistema institucional de forma considerable, així com es realitzà, segons l'historiador [Joaquim Albareda](#), un avenç important en l'establiment de drets individuals, civils i polítics, amb mesures com el secret de correspondència o la inviolabilitat dels càrrecs de la Diputació.^[3] Amb els [Decrets de Nova Planta](#), més que abolir-se *de iure*, es va escaparçar i anul·lar la seva eficàcia:

« [Traducció al **català**] He resolt, que en el referit Principat, es formi una Audiència, en què presidiu vós el Governador, Capità General, o Comandant General de les Armes, que allà hi hagués, de manera que els Despatxos, després de començar amb el meu dictat, prossegueixin en nom seu, el qual Capità General, o Comandant, ha de tenir només vot en els afers de govern, i trobant-se present això a l'Audiència, devent en Nominacions d'Oficis i coses greus, el Regent avisar-lo un dia abans del que s'hi ha de tractar, amb paper signat de la seva mà, o de paraula, amb l'Escrivà principal de l'Audiència. I si el negoci demanés una deliberació aviat, s'avisarà amb més antelació. »

A partir d'aleshores els síndics (procuradores a Castella) van ser convocats a les [Corts de Castella](#), un òrgan consultiu al qual el rei concedia [privilegis](#) o [furs](#), i que a diferència de les Corts de la Corona d'Aragó no eren un òrgan normatiu. Posteriorment s'ha apel·lat repetidament als [drets històrics](#) per recuperar les institucions.

EL REGNE DE CASTELLA: GOVERN, ECONOMIA I SOCIETAT (WIKIPEDIA)

Les institucions de govern de la Corona de Castella. A diferència de la corona catalano-aragonesa, el regne de Castella constituïa un únic Estat, amb unes Corts úniques i una mateixa llei per a tot el territori.

- **La monarquia.** El rei castellà concentrava més poders en la seva persona que no pas ho feien la resta de reis peninsulars. Així, a Castella la Corona tenia uns poders més amplis (facultat de declarar la guerra, d'elaborar les lleis, de jutjar...) que altres regnes hispànics. Però, a partir del segle XIII els nobles castellans, que s'havien convertit en una classe social rica i poderosa, s'enfrontarien a l'autoritat del monarca. Al seu voltant els reis van organitzar una cort de consellers que va acabar convertint-se en el Consell Reial. També existia una cúria (tribunal de justícia), una cancelleria (administració) i una tresoreria (finances).
- **Les Corts.** Les Corts de Lleó es van crear l'any 1188 i van ser les primeres que es van reunir a la Península. Des del segle XIV la unió de les Corts de Castella i les de Lleó va donar lloc a les Corts de Castella i Lleó. Aquesta institució es va convertir en un òrgan de poder amb funcions consultives que no va tenir mai capacitat per fer lleis ja que no podien legislar en ser aquesta una prerrogativa del monarca. La facultat més important d'aquesta institució era la capacitat d'aprovar o negar els nous impostos sol·licitats pel monarca. Amb el temps els representants de la noblesa i del clero van

deixar d'assistir a les sessions de les Corts, perquè estaven exempts de pagar els impostos que s'hi aprovaven.

- **Els municipis.** Els municipis tenien una certa autonomia i jurisdicció pròpia. A Castella els consells oberts a tota la població van ser substituïts per una representació d'aquests consells: els anomenats capítols, que van acabar sent dominats per la noblesa ramadera. Més endavant va sorgir la figura del corregidor, que era el representant del poder reial a les ciutats. Tenia el poder de presidir els capítols i d'assegurar que no es prenguessin decisions contràries als interessos de la monarquia.

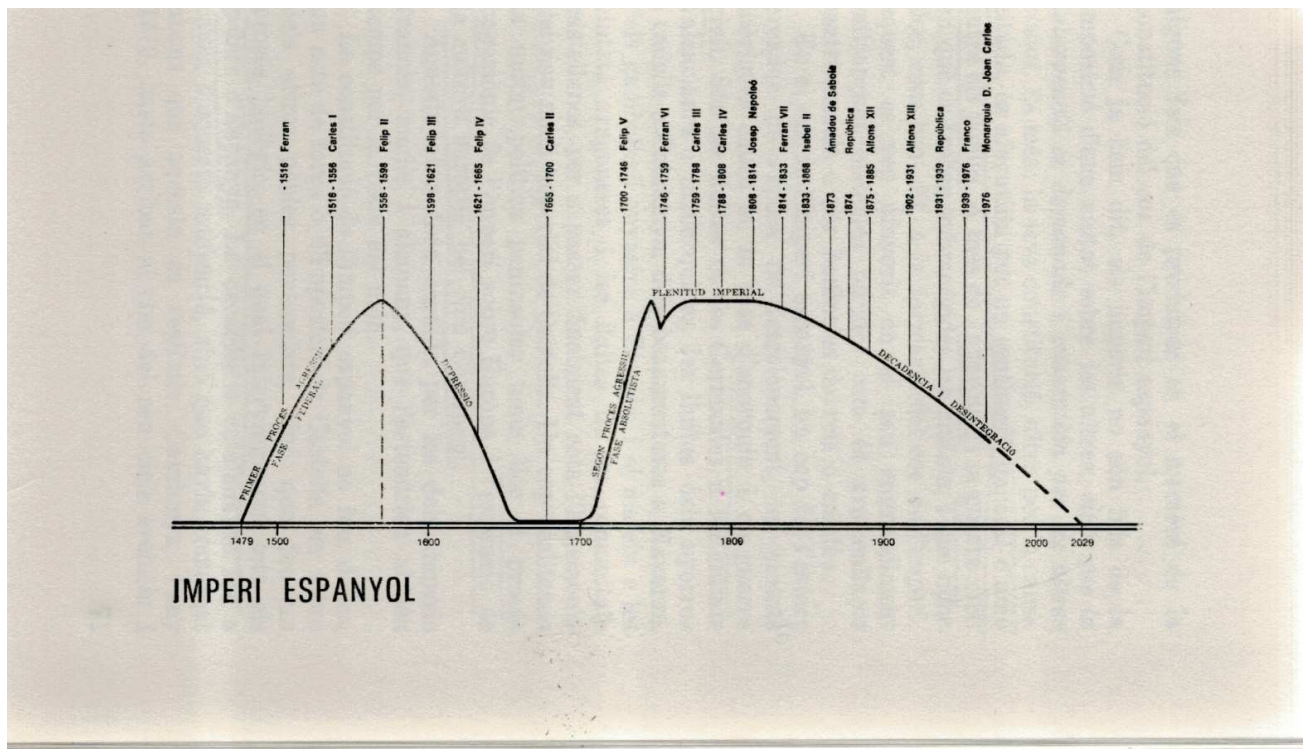
El poder de la noblesa. El progrés de la Reconquesta va comportar que els reis concedissin enormes extensions de terra als nobles, amb les quals crearen grans senyories.

A més, els beneficis de l'exportació de la llana es van concentrar en mans de la noblesa i de l'alt clero, que es van consolidar com els grups socials més rics i poderosos de Castella i moltes vegades van aconseguir d'imposar-se al poder del rei.

Tot i que alguns monarques intentaren dictar mesures per afavorir les manufactures tèxtils de la llana, aquestes indústries no van aconseguir mai prosperar davant dels interessos dels nobles, que preferien els beneficis ràpids de l'exportació. Així doncs, a Castella no es va desenvolupar una burgesia que es podia haver enriquit amb la manufactura i amb el comerç i que hauria tingut la influència necessària per fer de contrapès al poder de la noblesa

V LES FASES DE L'IMPERI ESPANYOL

Gràfic 1. Les dues fases de l'Imperi Espanyol (550 anys)

Primer procés agressiu (1479-1643)

Ferran el Catòlic, Carles V., Felip II. Grans conquestes i hegemonia Europea.

1. La gran depressió (1643-1706)

Les grans empreses industrials, comercials i de colonització porten la concentració de la riquesa i la misèria del poble. Guerra dels Segadors (1640-1650), anarquia, corrupció de costums, aixecament dels pobles de l'imperi contra el poder central. L'imperi cau sota la influència de l'imperi francès i és envaït. Els anglesos entren a Madrid (1706)

2. Segon procés agressiu i plenitud (1706-1746)

L'enemic és obligat a abandonar la capital. Reconquesta de València, Aragó i Catalunya. Victòria de Felip V (1714). Cardenal primer ministre. Règim unitaris ta i absolutista, Conquesta de Còrsega i Sicília. Caiguda d'Alberoni. L'imperi torna a la categoria de primera potència, quan el 1746 mor el Rei Felip V.

3. 1746-1788 La fase conservadora de l'imperi espanyol

Durant els mandats de Ferran VI i Carles III.

4. 1788-2029 Decadència de l'imperi espanyol

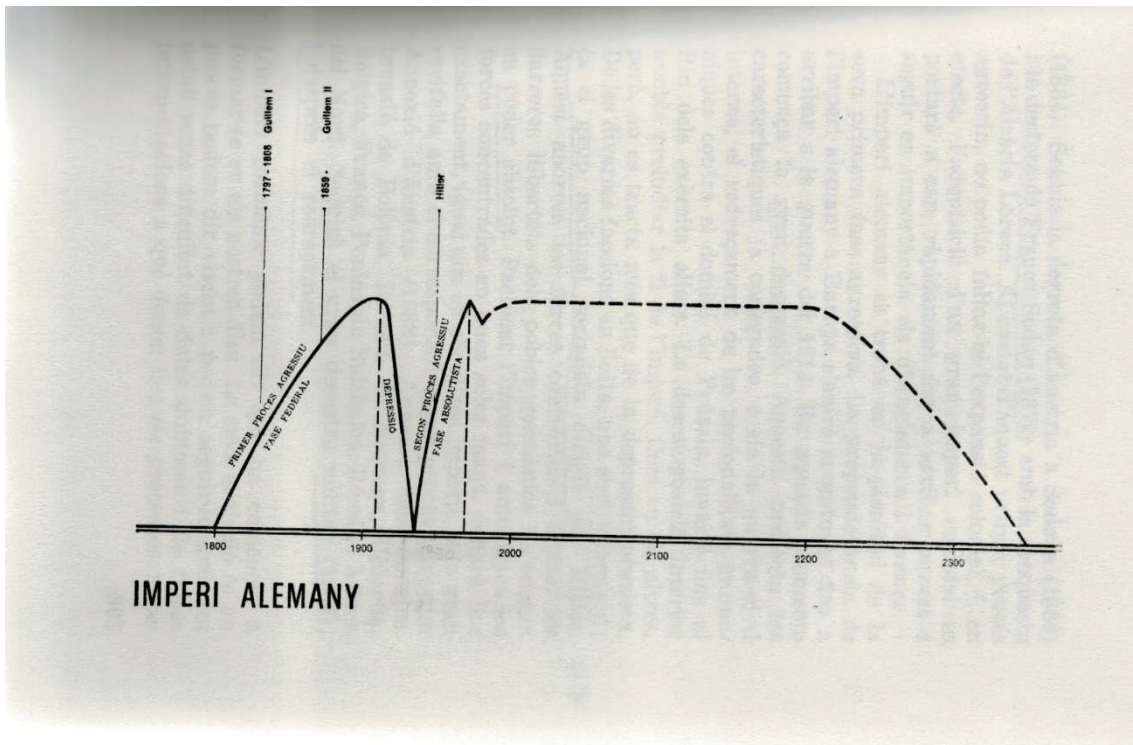
Napoleó força que mani el seu germà José Bonaparte. La Guerra de la independència. Pèrdua gradual de les colònies. Democratització del poder Les Corts de Cadiz (1812) Reacció absolutista (1814) Tornada de Ferran VII de França, anul·la la Constitució liberal i estableix un període absolutista. Tres guerres civils carlistes durant el segle XIX i la Guerra civil espanyola de 1936 a 1939 fins arribar a la dictadura autoritària del nou règim del Caudillo. Restauració borbònica. Amb Joan Carles I. Limitacions de la transició democràtica. Cop d'Estat militar. El conflicte

sagnant amb ETA. Segle XXI Corrupció, Reivindicació de la República Catalana. Crisi de l'organització de l'Estat.

5. **2029-2200 Desaparició de l'imperi Espanyol. Influència de l'Imperi Alemany**
Tots els pobles de l'Estat Espanyol van assolint la independència: Catalunya, País Basc, Galícia, Andalusia...
6. **2200-endavant.**

L'imperi Alemany, que es troba en una fase més jove, exerceix la seva dominació sobre la península ibèrica. Retorn a una fase feudalitzant en formes més modernes.

7. LES DUES FASES DE L'IMPERI ALEMANY 1800-2350 (550 ANYS)

V. FACTORS DETERMINANTS DEL FRACÀS DE L'IMPERI ESPANYOL

Ramon Cotarelo en el seu llibre *La república catalana*. Barcelona Ed. Ara Llibres proposa quatre factors principals del fracàs de la nació espanyola en l'etapa moderna:

(1) La Reforma (1616)

La reforma protestant va exercir una forta influència a Europa impulsant la secularització de l'estat, la consideració del sacerdoci de tots els fidels, el qüestionament de l'autoritat del Papa, la importància de la consciència individual i com a conseqüència l'individualisme, la qual cosa va representar el triomf de l'Humanisme i de la dignitat dels éssers humans. Espanya és va posar del costat del Concili de Trento i per tant de la Contrareforma

marginant-se del corrent del lliure albir i l'aposta per la ciència, la defensa de la Inquisició i el predomini de la Companyia de Jesús

Els historiadors acostumen a considerar la decadència d'Espanya a partir de la Pau de Wesfàlia, que inclou una sèrie de [tractats](#) que van acabar amb la [Guerra dels Trenta Anys](#), signats durant la primera meitat del segle XVII on es dibuixa el nou mapa d'Europa a costa d'Espanya, incloent-hi el Tractat dels Pirineus (1659). Marca el començament de l'era moderna, amb el qual s'acaba el feudalisme i es passa a les relacions internacionals, així com el naixement de l'[estat nació](#) sobirà. Molts historiadors consideren que aquesta pau és el lloc on es crea l'Estat- Nació.

(2) La Revolució Francesa (1789)

Relacionada amb la Il·lustració i la llibertat de pensament va tenir poca influència en els poders vigents de la dreta espanyola des d'aquell moment fins ara. Tot i la presència de un nombre considerable d'intel·lectuals i polítics amb mentalitat més liberals anomenats afrancesats, els nuclis durs del poder es mantenen fidels a la idea de que Espanya era una nació vinculada al catolicisme romà assolint les fórmules més autoritàries. El paper dels capellans seculars o regulars han tingut molta influència en les decisions polítiques fins i tot en el segle XXI. La restauració de l'absolutisme per Ferran VII anul·lant la Constitució Liberal del 1812 i tornant al poder després del Trienni Liberal de 1820 – 1827 són un altre símptoma. Així mateix les tres guerres carlistes que tot i representar aspectes diferents com ara alliberar-se de la presència de tropes franceses, tenien també un component molt religiós i conservador. Repassant la cronologia des del segle XIX fins avui no és difícil descobrir la persistència de l'absolutisme i els seus derivats en la restauració monàrquica després de la I República, el Cop militar de Franco per anul·lar la II República i segons quines polítiques desenvolupades en la nova etapa de restauració borbònica sobretot en els governs del Partit Popular en la primera meitat del segle XXI. Tot això es pot resumir en la frase clàssica de les “dues Espanyes”.

(3) Un segle XIX sense burgesia

Una diferència important entre Catalunya i l'Espanya castellana està vinculada a la diferència en el temps històric pel que fa a la Revolució Industrial entre la una i l'altra, tal com va afirmar Jordi Nadal el 1974. Altres autors han considerat criticable aquesta tesis però sense menystenir totalment que els inicis temporals i els ritmes van ser diferents i per tant les conseqüències en la vida social arreu d'Espanya, llevat del País Basc, tot i que amb menys mesura que a Catalunya.

Aquesta diferència entre l'Espanya agrícola i l'Espanya industrial va tenir molta influència en el desenvolupament de les idees i fins i tot les aplicacions de les mateixes en la vida social com ara els drets humans. El debat d'idees i l'aparició d'una premsa important i amb capacitat de difusió no van representar el mateix en els diferents territoris mentre que el centralisme del Govern Central hereu de l'Absolutisme ha persistit fins el segle XXI, amb diferents matisos segons els partits governants.

(4) L'anomenat desastre

La derrota d'Espanya pels EEUU a la guerra de Cuba es viu com un fet emocionalment dramàtic Com recull Almirall es tracta d'una Nació moribunda. Galeusca, Euskadi, Catalunya , sobretot les dues últimes inicien l'intent de recuperar-se com a Nacionalitats separades (1923). Els nacionalismes acostumen a respondre a una versió romàntica dels orígens i

exaltació de les grandeses històriques incloent en el cas d'Espanya els relats sobre el general Moscardó a Toledo.

En el cas d'Espanya té com dues cares, una comú a tots els nacionalismes que consisteix en l'exageració de les virtuts i l'altre la tristesa d'iniciar la decadència justificada amb teories de la conspiració. El nacionalisme espanyol no consisteix en la suma dels nacionalismes catalans, euskera i gallecs sinó que lluita contra aquests tres i es tracta només d'identificar Castella i els seu nacionalisme amb Espanya. El nacionalisme "espanyol-castellà" domina el faranquisme i segueix amb la transició com es nota per exemple en l'evolució del PSOE amb Felipe González al davant, a més de PP en bloc..

VI FACTORS QUE GENEREN LES SITUACIONS DE CRISIS A ESPANYA EN RELACIÓ A CATALUNYAⁱ

1. La guerra civil catalana (1462)

- Problemes demogràfics: La pesta negra delma la població i afecta l'economia.
- Les guerres de conquesta tenen costos que han de sortir de la població
- Els conflictes de classes: El Remences al camp (Els mals usos) La Busca i la Biga Comerciants Rics a les ciutats + Eclessiàstics contra la petita burgesia (menestrals i petits comerciants)
- Conflictes polítics: El Rey a favor de les classes baixes i les oligarquies controlant la Generalitat i l'Ajuntament defensant els privilegis.
- L'absentisme dels reis sovint guerrejant a fora i deixant els problemes a delegats.
- Els conflictes dinàstics i les intrigues de la Cort reial. (Carles de Viana i la Madrastra Joana Enríquez.). Matrimonis de conveniència.)

2. La guerra dels segadors (1640-1650)

- Decadència comercial.
- Guerra Espanya-França per l'hegemonia d'Europa. despeses no productives. Guerra dels trenta anys a Europa 1618-1648 –catòlics contra protestants-- i la guerra Franco Espanyola 1649-1659
- L'expulsió dels moriscos (Felip III) genera decadència demogràfica i agrícola.
- Conflictes de classe
- La corrupció s'instal·la en els governs espanyols
- L'absentisme dels reis a favor de delegats. ("validos")
- Felip IV polítiques centralitzadores (contra Catalunya i Portugal) sovint maquiavèliques i polítiques que afectaven negativament als pagesos com la presència de militars a les masies.
- Reis poc eficients: Felip III, Felip IV i Carles II.
- El canvi de monarquia a Catalunya a favor de la monarquia francesa no va tenir efectes positius. Catalunya un apèndix del sud de França.
- Cansament de la població.
Acceptació del "*Rey católico*". Felip IV de nou Comte de Barcelona va decretar un perdó general i va jurar les constitucions catalanes.
- L'augment del Bandolerisme per part de nobles arruïnats.

3. Decadència i desaparició de l'imperi espanyol (1788-2029)

- Permanència dels criteris de la contrareforma en la monarquia espanyola. Hegemonia catòlica, Inquisició etc.
- Poca influència de les idees polítiques liberals de la Revolució Francesa.
- Formes autoritàries en la monarquia espanyola de Ferran VII fins al franquisme i el post franquisme.
- Retard d'Espanya respecte Catalunya en la Revolució industrial. Manca d'una burgesia emprenedora i liberal.
- El desastre de la pèrdua de les colònies i la manera d'assumir-lo.
- El nacionalisme espanyol com ideologia s'identifica amb el nacionalisme de Castella, sense incloure els altres pobles de la península amb cultures i experiències històriques diferents.
- Aixecaments militars liberals o conservadors. Les guerres carlines. Clubs anarquistes.
- Les conspiracions dels diferents bàndols.
- La guerra civil espanyola i la dictadura franquista
- Els aspectes mal tancats de la transició democràtica
- Conflictes entre les autonomies.
- La corrupció sistèmica.

VII L'AVENIR DELS POBLES D'ESPANYA

Deulofeu tanca el volum 8 –p.371 i ss.- sota el títol “*La segona onada imperial a Europa*” (1977) publicat per l'editorial Empuritana de Figueres, amb un apartat curt amb el nom que encapsala aquest apartat en el qual expressa la seva visió de futur.

1. Remarca la idea que després dels Reis Catòlics, el seu successor Carles I, la primera acció que va posar en pràctica per assolir la submissió dels pobles hispànics va ser sotmetre totes les ciutats castellanes medievals que disposaven de la seva independència, a partir de derrotar-les en la batalla de Villalar, executant després els principals caps rebels. Carles I d'Espanya i V d'Alemanya provenia d'una dinastia Austríaca i només parlava flamenc, la llengua parlada al país on va viure de jove. Governà rodejat de nobles flamencs. Els Àustries van ser substituïts pels Borbons que encara duren fins avui.
2. A l'entorn de l'any 2029 es desintegrarà totalment l'Imperi Espanyol i tots els pobles històrics recuperaran la seva llibertat: Un poble catalano-valencià–balear, un poble de la Meseta, un poble basc, un poble galaicoportuguès, un poble andalús. Tots aquests pobles s'han mantingut durant els últims 3.000 anys relacions entre ells amb sistemes polítics diferents.
3. El separatisme total d'aquests pobles només es pot afirmar si s'ignora la geografia de la península i la història d'Espanya. S'han produït múltiples invasions com les dels cartaginesos, romans, visigots, àrabs, però quan decauen, tornen a sorgir els pobles històrics amb les seves característiques culturals. La solució més

probable després d'haver conquerit la independència i la llibertat de l'Imperi Espanyol, seria mantenir cadascun la seva sobirania i establir relacions federalitzants entre ells, incloent-hi Portugal, per tal d'incloure tots els pobles ibèrics.

4. Aquesta llei de la història podria ser pacífica i ordenada si les parts actuessin amb coneixement de causa i racionalment, de tal manera que s'evitessin els conflictes violents amb conseqüències negatives per totes les parts.

ⁱ Resum de factors de crisi elaborat per J.M. Masjuan en tres moments de la història de Catalunya.